

български работи и голѣми бѣха симпатиитѣ имъ къмъ нашия народъ. Тѣ чели въ вѣстниците и въ телеграмитѣ за нашето прѣбивание въ Лондонъ. Госпожицата особено, ако и студена на изгледъ, изказваше съ горещина съчувствието си къмъ българитѣ и съ голѣмо любопитство ме разпитваше за сѣдбата на отведенитѣ въ плѣнъ българки и за участиа на останалитѣ български сирачета. Тя строго осждаше английското правителство за неговата безчувственостъ въ тоя случай. Но бащата поимаше думата и казваше съ убѣждение, че английскитѣ народъ нѣма да остави това правителство да попрѣчи за освобождението на единъ мъченически народъ, че мистеръ Гладстонъ не е на властъ, но той е велика сила въ Англия, и че вѣстникъ „Daily News“ нѣма тъй сжщо да остави българитѣ. Така, той и дъщеря си успокояваше, и мене утѣшаваше и насърдчваше. Той бѣ либералъ непримиримъ и горещъ поклоникъ на Гладстона. Това не ме очуди, но ме очуди фактътъ, че тѣзи лица, които идѣха отъ антиподния намъ свѣтъ, знаяха до подробности всичко относително до българскитѣ работи. Раздѣлихме се на станцията въ Флоренция като отколѣшни познайници и приятели съ надежда отъ тѣхна страна, че ние ще се срѣщнемъ и видимъ пакъ въ Лондонъ до 1-и идущи февруария. Човѣшки кроежи и надежди всждѣ и всѣкога еднакви!

Въ Флоренция стигнахъ привечеръ и прѣнощувахъ въ единъ скромень, но хубавъ и чистъ хотелъ.

На другия день, петъкъ, 26 ноемврия (8 декемврия), азъ ходихъ, като на крилье, да посѣтя поне нѣкои мѣста въ тоя прѣкрасень градъ, до скоро, отъ 1865—1871 г. столица на възродена Италия. Прѣкрасень е наистина този забѣлжителень градъ съ своитѣ хубави мряморни